

Sambulawan nieuwsbrief NR 14 December 2014

Het is 7 maanden geleden dat u van ons weer een nieuwsbrief heeft ontvangen.

Maar er is nu weer zoveel gebeurd dat we deze brief schrijven. Allereerst hebben we nadat Bas doorduin in april terug gekomen was uit de Filipijnen onze voelhorens weer ver uitgestoken om te zorgen dat we onze beloften waar konden maken om nog een container naar de Filipijnen te krijgen voor het ziekenhuis in Palo.

Dat ging niet zo vlot als de eerste drie containers maar eind september was het toch zover dat we weer een grote 12 meter container konden vullen met voor een groot gedeelte ziekenhuismateriaal en ook voor de school in Sambulawan een 80 tafeltjes en stoeltjes die we gekregen hadden van een school in Maasbracht.

Het was dit keer een flinke klus om alles verzameld te krijgen vanuit het hele land en, transport gereed te maken. Maar begin oktober hebben we hem toch kunnen verzenden. Voor de kosten hebben we wel behoorlijk onze reserve aan moeten spreken maar we hopen dit wel weer aan te kunnen vullen in de eerste jaren.

Bij aankomst in Cebu van de container waren Bas Doorduin en een medereiziger de Hr Jack Wetzels (een sponsor van ons) in Cebu om het transport te begeleiden naar Palo op het eiland Leyte. Met drie dagen vertragingen die eigen zijn in de Filipijnen is de container dan aangekomen bij het ziekenhuis in Palo. Wij zijn direct van Cebu naar Ormoc gegaan en de volgende dag naar Palo gegaan. In Ormoc is ook onze trouwe medewerkster Deborah Viovicente met ons meegegaan naar Palo.

Met medewerking van militairen ois de container voor een groot deel met de hand gelost. Maar alles is toch in goede staat aangekomen en hebben we in anderhalve dag alles weer in elkaar gezet wat we voor het transport gedemonteerd hadden. We hebben

Tussen de uitgave van onze vorige nieuwsbrief en heden is er heel veel gebeurd, niet alleen in de Filipijnen maar ook hier in Nederland.

Wij waren bezig hier met het voorbereiden om een container met ziekenhuis materiaal naar Palompon te zenden. (zie nieuwsbrief 12).

Echter op 8 november 2013 is een tyfoon van ongekende grootte het eiland Leyte in vier uur tijd gepasseerd en heeft het eiland in een grote woestenij veranderd en vele slachtoffers gemaakt. Ook in de regio waar we werkzaam zijn is zeer grote schade, waarmee ook grote problemen ontstaan.

Na het bekend worden via de TV en media hebben wij direct vanaf het begin geprobeerd contact te zoeken met onze mensen daar. Dat lukte in het geheel niet maar na een paar dagen kwamen we via facebook in contact met drie oude bekenden van ons. Pastor June Ugsang, Mersa Ugsang en een verpleegkundige die voor ons gewerkt heeft Deborah Viovicente, die gingen direct op pad om ons te voorzien van informatie over de toestand in Sambulawan en omgeving van Palompon en Villaba tot Ormoc toe.

Vanaf dat moment hebben zij regelmatig contact met ons gehouden. Toen de toestand op het eiland zover onder controle was en bereikbaar was zijn Bas Doorduin met zijn zoon er naar toe gegaan om het schaden op te nemen en te kijken wat en waar we hulp moesten bieden. Hier in Nederland hebben we naar allerlei kanten om hulp gevraagd en financiële steun; daar is op formidabele wijze op gereageerd.

Bij het eerste bezoek na de ramp zijn we in vijf dagen overal daar geweest waar het voor ons belangrijk was en hebben we het volgende geconstateerd: de mensen in Sambulawan zaten met een ernstig tekort aan voedsel en water. Wij zijn de eersten die daar hulp geboden hebben. De lagere school kon niet meer gebruikt worden omdat alle gebouwen dakloos zijn en zwaar beschadigd. De inwoners van Sambulawan, maar vooral de kinderen zijn ernstig getraumatiseerd. Ons eigen gebouw is gedeeltelijk dakloos en de heuvel en de groentetuin onherkenbaar, geen plant meer te bekennen en de bomen afgeknapt of ontworteld; kortom geknipt en geschoren.

De ziekenhuizen in Palompon, Villaba en Ormoc district hospitaal zijn zwaar beschadigd en niet operationeel. De gebouwen de ziekenhuizen van Palompon en Ormoc zijn nu gerepareerd door buitenlandse organisaties maar de inboedel is voor 90% onbruikbaar, vernietigd of zelfs compleet verdwenen. In Ormoc stond buiten een groot veldhospitaal van uit Canada en Maleisië en Thailand. Het personeel van de ziekenhuizen had onder moeilijke omstandigheden vijf dagen en nachten na de ramp, zonder hulp van buitenaf, zonder voedsel en water en elektriciteit moeten werken voordat er hulp van buitenaf is gekomen. Tot slot van alle ellende ook de middelbare school bezocht in Villaba en dat het daar leek of er een verschrikkelijk bombardement was geweest. Hele gebouwen met de vloer gelijk gemaakt en alle andere gebouwen half verdwenen en ook de inboedel weg of zwaar beschadigd. We hebben tijdens het eerste bezoek toch al een aantal zaken kunnen regelen.

Allereerst hebben we gezorgd dat de mensen in Sambulawan voedsel verstrekt kregen en geregeld dat dit wekelijks zou gebeuren tot half februari of korter als de overheid of een andere instantie dit over zou nemen. Er zijn 100 nieuwe kokospalmen geplant en geregeld dat de heuvel weer beplant zou worden met ananas, bananen en de zaailingen van de mahoniebomen. Van de lagere school hebben we de bijgebouwen laten repareren zodat er weer les gegeven kan worden en de directrice gezegd dat ze zich moest melden bij de overheid voor reparatie van het grote gebouw. In Villaba hebben we het in/aan het ziekenhuis direct reparaties en nood voorzieningen uitgevoerd zodat het ziekenhuis in enkele dagen weer operationeel was.

Voor het ziekenhuis in Palompon zijn diverse transporten geregeld. En op alle hulpvragen is toegezegd dat we ons best zouden doen en dat we in februari terug komen.

Terug in Nederland is besloten om al onze energie aan te wenden om hulp te kunnen geven aan de mensen in Sambulawan en de ziekenhuizen. Met hulp van velen en van alle kanten hebben we bereikt dat we eind december en eind januari twee 40 Foot high KUB containers (ieder container is 77 kubieke meter inhoud) verzonden hebben naar Leyte.

Met dank aan velen dat we het gelukt om in zo een korte tijd dit hebben kunnen doen.

Begin februari is Bas Doorduyn weer naar de Filippijnen gegaan voor zeven weken om alles wat mogelijk was geregeld te krijgen. Halverwege is Karen van der Wal ook tien dagen geweest. Het zijn geen makkelijke weken geweest en iedere dag vroeg op en laat thuis. Maar aan het eind van de race hebben we veel hulp kunnen bieden.

We hebben drie ziekenhuizen voldoende kunnen bevoorraden van allerlei medisch materiaal en bedden en beddengoed. Het grote gebouw van de lagere school toch maar laten repareren op onze kosten, want de overheid was nog niet komen kijken. Nu kunnen alle kinderen van Sambulawan weer gewoon naar school. Het Villaba ziekenhuis toch ook maar verder

geholpen zodat het weer normaal kan functioneren. Ons eigen gebouw gerepareerd maar die reparatie was door ons in eerste instantie verkeerd (helaas ook financieel) geschat. De heuvel is verder bewerkt en aangeplant. Gezorgd is er ook dat er weer een geitenfokprogramma opgezet kon worden. Het voedselprogramma is weer opgestart en gecontinueerd; we hebben transporten geregeld van materialen tussen de ziekenhuizen onderling. Maar er is ook veel ergernis over buitenlandse organisaties die zogenaamd kwamen helpen en niets effectief deden, maar dat schijnt er bij te horen.

Tijdens dit verblijf werden we ook uitgenodigd op een bijeenkomst waar er een dankbetuiging overgebracht werd aan de Maleisische stichting Mercy Malaysia dat de gebouwen van het Ormoc district hospitaal en het provinciaal ziekenhuis in Palo gerepareerd hebben.

Hier was ook een team van het gouvernement aanwezig met de gouverneur zelf.

Hierbij werd ons de dringende vraag gesteld of wij het ziekenhuis in Palo konden helpen.

Dit ziekenhuis is door de tyfoon en bijgaande vloedgolf zwaar getroffen. Dit ziekenhuis heeft normaal een capaciteit van 150 bedden en hier werden operaties uitgevoerd die op andere ziekenhuizen van het eiland niet uitgevoerd kunnen worden.

Wij hebben toegezegd ons best te doen om een container met materiaal daar heen te sturen. Maar dat we het eerst zullen bezoeken om te kijken wat voor hulp er nodig was. Tijdens het bezoek bleek dat we door een 90% leeg gebouw liepen. Er stonden enkele bedden die van andere ziekenhuizen gekregen waren en verder lagen er ongeveer 20 patiënten op karton op de grond. Wij hadden direct bij de vraag of we hulp konden bieden gezegd dat er dan wel een gedeelte van de vrachtkosten mee betaald moesten worden.

Daar is in het laatste gesprek wat we in het ziekenhuis hadden stevig over gepraat maar uiteindelijk na een paar uur gaf de gouverneur zijn fiat en wordt er omgerekend in euro ongeveer 1650 euro bijgedragen door het gouvernement van het eiland Leyte.

Er is inderdaad al op 19 april een container verzonden naar het ziekenhuis.

Het is geweldig dat we dit hebben kunnen doen maar dit alles heeft ons veel geld gekost, niettegenstaande het feit dat we veel binnen gekregen hebben. Maar dat is nu helemaal verbruikt. En we zijn er nog niet. We blijven nog verzamelen voor dit ziekenhuis in Palo.

En wij vragen u stoutmoedig om ons niet te vergeten met uw bijdrage.

Ons banknummer is NL24Rabo0113163800

Want van giro 555 krijgen we niets. Onze stichting is te klein wordt er gezegd. Hoewel we al meer gedaan hebben dan de meeste grote organisaties bij elkaar.

Wij hopen u in de volgende nieuwsbrief beter nieuws te kunnen melden.

U kunt ons blijven volgen op onze website: WWW.Sambulawan.nl

Het bestuur.